

— Недавамъ лисо, върви си. Затова ли ми показва това дърво?

Лисицата напърчила опашката си и рекла:

— Видишъ ли сѣкирата? — сега ще прѣсеча дървото и ще ти взема и двѣтъ пиленца.

Уплашилъ се коса, далъ ѝ едно пиленце, и седналъ да плаче.

Минала враната.

— Косенце, братленце, защо плачешъ?

Косето ѝ разправило.

— Не се бой казала му враната. Това не е сѣкира, а опашка. Не ѝ давай пиленца.

Дошла пакъ лисицата.

— Косенце, братленце, дай ми пиленце, че сестра ми е болна.

— Не давамъ, казалъ коса.

Не даващъ, ама видишъ ли брадвата, сега ще ти отсѣча дървото!

И тя напърчила опашка.

— Не плаши ме, не плаши ме — това не е брадва, а опашка.

— Кой ти каза?

— Враната. . . .

— Чакай, азъ ще я науча!

Отишла лиса на една голѣма канара, легнала и се прѣправила на умрѣла. Дошла враната да ѝ кълве очитѣ. Лисицата я хванала.

— Олеле, кумице лисице, примили се враната, така и така ще ме ядешъ, пустни ме отъ канарата долу, та по-лѣсно да умра, па тогава ме яжъ!...